

Світло, що засліплює нас (Limited edition)

КУПИТИ

Про книгу

Після дитинства, сповненого моторошних галюцинацій, єдиною розрадою Алексиса Майклза лишився загадковий блакитний амулет, який був із ним усе життя. Тепер видіння зникли й хлопець прагне одного — нормального, спокійного життя.

Але ця мрія руйнується в одну мить.

Звичайна шкільна поїздка до Стоунгенджу обертається на доленосу: Алексис і його подруга Демі зустрічають двох підлітків, які теж носять схожі амулети. Разом вони дізнаються, що є нащадками елементалів — могутніх істот, здатних керувати силами природи. Усього після місяця тренувань із легендарними наставниками Алексис і його друзі мають вирушити в смертельно небезпечну подорож, щоб урятувати світ від вічної ночі. Та поки підлітки готуються до битви, Алексиса наздоганяє темне минуле. А страшна таємниця, що дрімає в його серці, може зруйнувати не лише місію, а й життя кожного.

Попередження: книжка містить дискримінаційні висловлювання, а також чутливі теми, як-от психічні розлади, психотичні епізоди (галюцинації і марення), смерть і переживання горя, травми, насильство над дітьми, убивства, мізогінія, жорстокість, війна.

З людиною буває те саме, що й з деревом.
Що більше прагне вона в гору, до світла, то
дужче тягнуться її корені вниз, у землю, у морок,
у глибину — до зла.

Фрідріх Ніцше

Розділ 1

Лотті

Кожен малюк рано чи пізно усвідомлює, наскільки страшним може бути світ. Що є щось жахливіше за лісове створіння з оповідок, бабая чи монстрів під ліжком. Покоління моїх батьків боялося холодної війни. Молодші брати й сестри — теракту над Локербі. А моя подруга Шеннон жахалася немислимого містера Блоббі.

Мене ж лякала смерть дівчини з мого міста, яка стала однією із жертв трагедії в Північній вежі.

Джейні Кірсопи навчалася на першому курсі Карвелльської академії мистецтв. Вона була досить талановитою скрипалькою. Батьки завезли доньку за сотні кілометрів від Севенокса до села в Нортамберленді, слізно попрощалися із сором'язливою, невпевненою дитиною та пообіцяли, що відсвяткують найкраще Різдво, щоб надолужити час, проведений нарізно. Джейні благала батька й матір забрати її додому, казала, що помилилася й не хоче бути так далеко від дому, що натомість переведеться на елітну музичну програму в Лондоні. Батьки поцілували її на прощання й веліли потерпіти кілька місяців, а тоді вже подивляться, як вона почуватиметься.

Джейні померла ще до Різдва.

Її красиве обличчя й гачкуватий ніс були на перших шпальтах газет у всіх кіосках Севеноксу. Дитячі фото дівчини з канікул на Канарах, її беззубий шкільний портрет з початкової школи, світлини з виступу в Альберт-голі разом з Національним оркестром молоді. Кричущі заголовки про перебіг справи, головних підозрюваних і неприємні судово-медичні докази.

Я не розуміла, що таке вбивство, поки не побачила, як мама й тато плачуть на похороні Джейні. Вони знали її батьків із церкви й вісімнадцять

років тому були на хрещенні дівчини. Батьки досі пам'ятали її сукенку з білого фатину, босоніжки кольору слонової кістки й розміром з мушлю та сяйливі янгольські оченята. І ось Джейні випала з холодної кам'яної вежі за сотні кілометрів від дому.

Таким було моє до і після. У свої дев'ять років, після того як померла Джейні, я по-іншому почала сприймати реальність.

Її смерть стала другою в низці нерозкритих убивств, через які Карвелл зрештою закрили. Тож зрозуміло, чому батьки були проти, коли я заявила в останньому осінньому семестрі середньої школи, що мій пріоритет — саме ця академія мистецтв, яку от-от мали знову відкрити.

«Проти» — це ще м'яко кажучи. Мама погрожувала, що відріже мені ноги, якщо ще хоч раз згадаю про це.

Спочатку вони думали, що я просто їх накручую, жорстоко жартую, як уміють підлітки. Потім, коли отримала запрошення на співбесіду, батьки рішуче відмовилися мене везти. Та я завжди була впертою як осел, тому добиралася на двох чи трьох поїздах, а до кампусу приїхала на таксі.

Північна вежа з'явилася на обрії наприкінці широкого під'їзду, її гострі шпилі вималювалися на тлі сірого осіннього неба. У мене по спині пробіг холодок. Було щось таке живуче в цій будівлі старого монастиря, щось ніби настрибувало й вібрувало, наче перегукувалася зграя шпаків. Я завжди романтизувала це місце, попри його історію, уявляла старий пергамент і купи сухого багряного листя, віолончелі, темні шибки та сніг.

Різко й безповоротно закохатись у територію академії мене змусила безсмертна кішка. Салем не була безсмертною в традиційному сенсі слова, її тіло змінювалося з кожною реінкарнацією — від худючої рудої кицьки до витонченої сіамки, проте душа її, кажуть, не змінилася за сотню років, відтоді як ще діяв монастир. Щодня вона прокрадалася тим самим маршрутом навколо будівлі, заходила на лісисту галявину поніжитись на поцяткованих сонцем гілках і щовечора згорталася клубочком перед каміном після ковточка бренді й молока. Коли під час екскурсії територією академії я помітила кішку, яка кралася підвіконням каплиці й цього разу була бомбейської породи, то ніби побачила на власні очі щось античне й

священне, що билось надприродним пульсом. І понад усе захотіла стати його частиною.

Але з бажаннями треба бути обережною — так писали в моїй улюбленій серії книжок «Страшилки»³.

Майже рік по тому, коли ми під'їжджали тією самою широкою дорогою до Карвеллу мого першого студентського дня, я ніби відчувала побоювання тата. Його пальці аж побіліли — так він стискав оббите шкірою кермо. Я знала, що він думав про Джейні: сукенка з фатину, маленькі босоніжки, янгольські оченята, мертве тіло. Думав, чи не запізно ще прихопити мамину пилу.

Коли мені запропонували місце в академії, батьки зрештою змирилися, що я навчатимусь у Карвеллі. Не те щоб вони раділи, однак і відкрито вже не забороняли. Попри десятирічну паузу, у Карвеллі досі була найпрестижніша й найсильніша програма з англійської літератури, а серед зіркових викладачів — опубліковані автори й міжнародно визнані науковці, як-от ексцентричний професор Сандерсон, який викладав готичну літературу так, що, казали, студенти аж божеволіли. Але про нього я батькам не розповідала.

Нічного життя там майже не було: Карвелл мав лише одне об'єднання студентів і кілька старомодних залів на території, тож шанси захлинутися власним блювотинням чи потонути в річці дорівнювали нулю. А хокейна стипендія поставила жирну крапку в цій історії.

Та все ж таки, коли ми вже були тут і тинялися по Вілловуд-голу в пошуках мого гуртожитку, я зрозуміла, що тато неабияк сумнівався.

— Ти впевнена, сонце? — запитав він, міцно тримаючи коробку з книжками.

Батько поглянув на Північну вежу, примружився проти пізнього вересневого сонця й прикусив кутики губ зубами, як робив завжди, коли нервувався. Тато десятки років пропрацював на будівництві, тому добре знав, що таке фізичний ризик, але зі мною було інакше. Він навіть не міг дивитися, як я граю в хокей на траві. І от тепер залишати мене в місці, де загинула Джейні, у день мого дев'ятнадцятиріччя — а саме в такому віці померла дівчина, — було для нього вже занадто.

Я вишкірилася й закинула хокейну сумку вище на плече.

— Звісно, упевнена, на всі сто.

Правду кажучи, я теж хвилювалася, проте не хотіла цього показувати. Побоювання стосувалося не лише кривавого минулого школи чи повернення старих демонів. Мене лякало, що академічне навантаження може виявитися з великим. Бо ж я все життя провела в маленькому місті в маленькому будинку.

А що, як мені не вдається подужати викликів Карвеллу? А що, як крутою хокеїсткою та крутою письменницею я була лише в маленькому світі Севенокса?

Рекомендована література

Жінки, які кохають до нестями

Бог завжди подорожує інкогніто

Там, де співають раки

Магія Різдва

Таємниця різдвяного подарунка

Есенціалізм. Мистецтво визначати пріоритети

Перейти до категорії
Фентезі

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ